

„Díky, že jste počkala,“ řekl tiše tím věcným tónem.

Pátrala jsem v sobě po té ženě, která dokáže za všech okolností zachovat klid. „To je v pořádku.“ Zadívala jsem se na dvě mlčící postavy za ní a on se ohlédl.

„Vyprovodím vás.“ Sešel ze schodů a zamířil ke mně. Z odrbaných dřívů mu čouhala bosá chodidla. Zmáčkł tlačítka na stěně a dveře se otevřely. Ustoupila jsem stranou, aby mohli vejít do výtahu, a dokonce se mi podařilo se na ty dva rozpačitě usmát.

„Beth, Darrene, pěkný večer,“ pozdravil James. Dveře se zavřely.

A pak... ticho.

Děsivé hlučné ticho.

Pohlédla jsem na něj. Kousal se do rtu. Jako by přemýšlel. O čem přemýšlí?

Couvl ode mě. Měl křišťálově modré oči. Výrazné jako jeho čelist, majestátní jako jeho osobnost a husté obočí jen podtrhovalo jeho nepřátelské vzezření. Vlnité vlasy měl ztmavlé potem. Byl neskutečně přitažlivý. „Trochu se mi protáhla předchozí schůzka.“ Mluvil tiše. Úsečně.

Já se na něj nedokázala dívat. Ten jeho pohled byl až příliš prozíravý a mocný. Cítila jsem se, jako by mi četl myšlenky. „Volala jsem, ale nejspíš jste mě neslyšel.“ *Protože jste byl zabraný v pořádné akci.* „Chtěla jsem odejít,“ ukázala jsem k výtahu, „jenže nemám kartu ani přístupový kód.“

James ukázal na tlačítka nad čtečkou karet. „K odchodu nepotřebujete ani kartu, ani kód.“

„Aha.“ V duchu jsem si vynadala. Takže jsem mohla odejít? Mohla jsem nás oba ušetřit tohoto trapasu? On ale nevypadal, že by se cítil jakkoli trapně. Tvářil se jenom otráveně. „Jestli se vám to teď nehodí, můžu přijít jindy.“

„Zůstaňte.“ Otočil se na bosé patě a zamířil do otevřené kuchyně na druhé straně místnosti. „Něco k pití?“

„Ani ne, díky.“ Šla jsem za ním a znovu se rozhlížela. Další sklo. „Krásný byt.“

„Díky.“ Otevřel vysokou lednici se skleněnými dveřmi, vyndal si z ní pivo, odšrouboval víčko, opřel se o barový pult a napil se.

Z nějakého důvodu jsem se mu nedokázala dívat do očí, a tak jsem jen bezcílně bloumala pohledem po bytě.

„Máte problém s očním kontaktem?“ zeptal se a já se k němu okamžitě otočila. Zatímco si mě prohlížel, znovu se napil piva. „Nebo snad se mnou?“

V duchu jsem se zasmála. *Jenom s tím, že jsem nečekaně vpadla doprostřed tvých orgií a teď musím předstírat, že jsem neviděla, jak tvoje nádherně nahé tělo neúnavně buší do té ženské.*

Dívala jsem se mu do očí, jen aby si mě přestal dobírat, a snažila se přijít na nějakou vhodnou odpověď. Ten muž byl zlověstný. Zatím jsem netušila, jak moc, ale intuice mi napovídala, že hodně. Strávila jsem sama v temnotě dost času na to, abych poznala pošramocnou duši. Abych vycítila hněv. Abych vycítila bolest. Sama jsem chodícím příkladem.

Co ho asi potkalo?

Měla jsem pocit, jako by se mě záměrně pokoušel zneklidnit, a pěkně mě tím štvál. A to, čeho jsem byla před chvílí svědkem, tomu pocitu vůbec nepomáhalo. On ale nevěděl, čeho jsem byla svědkem.

Nebo ano?

Naklonil hlavu na stranu a já po něm ten pohyb zopakovala. „Víte co, tak já se přece jenom taky napiju.“ Pro lásku boží, dej mi všechn alkohol, co tu máš.